

Arrest

nr. 312 141 van 6 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2023 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 januari 2024.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Syrië, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 15 juni 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidige derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn vorig beschermingsverzoek verklaarde verzoeker niet te kunnen terugkeren naar Syrië omwille van de onveilige situatie in het land en zijn deelname aan anti-regime protesten. De commissaris-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker geen duidelijkheid verschafte over zijn nationaliteit(en), alsook zijn verblijfssituatie en statuut in Senegal en dus zijn eventuele nood aan bescherming. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 219 427 van 3 april 2019.

In het kader van zijn huidig volgend verzoek verklaart verzoeker nog steeds niet te kunnen terugkeren naar Syrië omwille van zijn vrees voor het daar heersende regime en blijft hij volhouden met een vals Senegalees paspoort te hebben gereisd. Hij beweert steeds met een visum naar Senegal te zijn gereisd en benadrukt dat ook zijn zoon niet over de Senegalese nationaliteit beschikt.

Ter ondersteuning van zijn huidig beschermingsverzoek legt verzoeker kopieën voor van volgende documenten: een recent Syrisch paspoort (d.d. 4/2/2021), een antwoord van de Senegalese autoriteiten op zijn vraag om een certificaat te bekomen van niet-verkrijging van de Senegalese nationaliteit (d.d. 11/6/2019), zijn echtscheidingspapieren, krantartikels in verband met paspoortfraude in Senegal, foto's van zijn deelname aan protesten tegen het Syrische regime en Senegalese schoolcertificaten van zijn zoon. Daarnaast legt verzoeker nogmaals de documenten neer die hij reeds bij zijn verzoekschrift voor de Raad voegde en dewelke daar reeds werden besproken, meer bepaald het certificaat van de Senegalese nationaliteit, het Senegalese paspoort en de uitnodigingsbrief van zijn schoonbroer voor zijn Senegalese visumaanvraag.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker er nog steeds niet in slaagt duidelijkheid te verschaffen in verband met zijn nationaliteit(en), alsook zijn verblijfssituatie en statuut in Senegal. De door hem bijgebrachte krantenartikelen vormen geen uitsluitel over hoe hij aan zijn Senegalese documenten geraakte, noch scheppen ze enige duidelijkheid omtrent zijn eerdere verblijfssituatie en verblijfsstatus in Senegal. Uit de foto's van zijn deelname aan protesten tegen het Syrische regime kan geen nood aan bescherming worden afgeleid in geval van terugkeer naar Senegal. Dat zijn zonen niet over de Senegalese nationaliteit zouden beschikken en hun dienstplicht in Syrië zouden moeten vervullen, doet hier niet ter zake nu zij zich niet bij verzoeker in België bevinden en verzoekers asielaanvraag geen betrekking heeft op hen. Verder bemerkt de commissaris-generaal dat het gegeven dat verzoeker ondertussen gescheiden is van zijn echtgenote omwille van de spanningen gelinkt aan zijn moeilijke situatie in België en hij als ingenieur direct werk zou kunnen vinden in België, geen ander licht werpt op zijn asielaanvraag. Zijn echtscheidingspapieren tonen voorts enkel aan dat verzoeker is gescheiden en de schoolcertificaten van zijn zoon bevestigen enkel dat hij in Senegal school heeft gelopen.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker volhardt dat hij niet over de Senegalese nationaliteit beschikt en wijst op het schrijven van de Senegalese autoriteiten van 11 juni 2019 in antwoord op zijn verzoek om een certificaat van niet-verkrijging

van de Senegalese nationaliteit. Hij houdt voor dat dit document bevestigt dat de nationaliteit wordt bewezen door een certificaat van Senegalese nationaliteit, een document dat hij in het verleden reeds heeft voorgelegd. Hij gaf hierover toen zelf aan dat het om een vals certificaat ging, wat door de Raad ook aangenomen werd, maar kon evenwel niet overtuigen dat op basis van dit valse certificaat de nationaliteit een authentiek paspoort aangemaakt werd door de Senegalese autoriteiten en dat het paspoort derhalve ook vals is (RvV 3 april 2019, nr. 219 427, p. 15-16).

Het verkregen antwoord van de Senegalese autoriteiten van 11 juni 2019 doet hier niet anders over denken nu hier in wezen niet meer wordt in vermeld dan dat certificaten van niet-verkrijging van de Senegalese nationaliteit niet worden afgeleverd. Dit antwoord toont niet aan dat het door verzoeker voorgelegde valse certificaat van de Senegalese nationaliteit, werkelijk de basis vormde voor de aanvraag en opmaak van zijn Senegalees paspoort. Verzoeker slaagt er derhalve nog steeds niet in de Raad te overtuigen dat het door hem gebruikte Senegalees paspoort een vals dan wel een frauduleus verkregen authentiek paspoort zou zijn.

Ook de door verzoeker voorgelegde krantenartikels waarin melding wordt gemaakt van paspoortfraude in Senegal, vormt nog geen uitsluitel over hoe hij aan zijn Senegalees paspoort geraakte, noch schept het enige duidelijkheid omtrent zijn eerdere verblijfssituatie en verblijfsstatus in Senegal. In deze artikels wordt overigens geen melding gemaakt van verzoeker persoonlijk.

Verzoeker bemerkt verder dat zijn kinderen nog steeds enkel de Syrische nationaliteit hebben, hetgeen een belangrijke aanwijzing is dat hij evenmin de Senegalese nationaliteit heeft. In het kader van zijn vorig beschermingsverzoek is echter reeds gebleken dat zijn dochter I. ondertussen de Senegalese nationaliteit heeft verworven via haar huwelijk met een Senegalees burger en dat ook zijn zoon A.S. de naturalisatieprocedure heeft opgestart. Verder herinnert de Raad eraan dat verzoeker er niet in geslaagd was op basis van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud aannemelijk te maken dat zijn jongste zoon M.A. geen legaal verblijf zou hebben in Senegal: "Gevraagd of er voor hem geen mogelijkheden zijn om een vergunning te krijgen, kwam verzoeker niet verder dan "Ik weet het niet, misschien omdat ik niet daar ben, niet meer was, dat die dingen verwaarloosd waren." (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 15). Het kan de Raad echter geenszins overtuigen dat een jongeman, die jarenlang legaal in Senegal kon verblijven op basis van de werkvergunning van zijn vader, wiens moeder legaal in het land verblijft, wiens broer een naturalisatieprocedure heeft lopen, wiens zus de Senegalese nationaliteit heeft verkregen en wiens vader tevens Senegalees staatsburger is, zoals moet worden geconcludeerd uit verzoekers Senegalees paspoort, geen legale verblijfsstatus zou hebben of zou kunnen verkrijgen. Bovendien bepaalt artikel 10 van de Senegalese nationaliteitswetgeving dat minderjarige kinderen (verzoekers zoon M.A. was in 2013 13 jaar) waarvan één van de ouders de Senegalese nationaliteit verwerft, eveneens deze nationaliteit verkrijgen." (RvV 3 april 2019, nr. 219 427, p. 17). De Senegalese schoolcertificaten van M.A., die enkel melding maken van het feit dat hij geboren is in Syrië, doen hier niet anders over denken.

Vermits niet is aangetoond dat zijn kinderen enkel de Syrische nationaliteit hebben, maakt verzoeker nog steeds niet aannemelijk dat hij naast de Syrische niet tevens over de Senegalese nationaliteit beschikt.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker nog een certificaat afgeleverd op 27 juni 2023 door de Senegalese ambassade in België (stuk 5) waarmee hij wil aantonen dat hij visumplichtig is en derhalve niet over de Senegalese nationaliteit beschikt. Daargelaten dit een loutere kopie betreft, kan uit dit certificaat echter niet meer blijken dan dat verzoeker geboren is in Syrië, in België verblijft en in oktober 2022 naar hun kantoor kwam om een visum voor kort verblijf in Senegal aan te vragen. Uit deze loutere aanvraag kan niet blijken dat hij daadwerkelijk visumplichtig is en hij niet tevens over de Senegalese nationaliteit beschikt. Temeer verzoeker geen antwoord aanlevert van de Senegalese ambassade in België op zijn visumaanvraag.

Het volharden in eerder afgelegde verklaringen, volstaat niet in de eerder gedane beoordeling door zowel het CGVS als de Raad in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, met name dat verzoeker naast de Syrische nationaliteit, tevens de Senegalese nationaliteit heeft, in een ander daglicht te stellen.

De overige motieven in de bestreden beslissingen, zoals samengevat in punt 4, die terecht zijn en determinerend, laat verzoeker volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat verzoeker naast de Syrische nationaliteit, tevens de Senegalese nationaliteit heeft en hij ten aanzien van Senegal geen nood aan internationale bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker nog aangeeft dat het Senegalese paspoort niet meer geldig is, verwijst de Raad naar het arrest nr. 219 427 van 3 april 2019 waarin hij reeds oordeelde: "Aangezien hem op 28 oktober 2013 door de Senegalese autoriteiten een paspoort werd afgeleverd, hetgeen noodzakelijkerwijze impliceert dat deze autoriteiten hem als onderdaan beschouwen, en hierbij geen fraude aan het licht is gekomen, kan echter niet worden ingezien waarom verzoeker thans geen hernieuwing van zijn paspoort zou kunnen bekomen."

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 maart 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt een aanvullende nota met stuk neer en licht toe dat het voor hem niet vanzelfsprekend is om het bewijs te leveren dat hij niet de Senegalese nationaliteit heeft. Hij heeft zich gericht tot de Senegalese ambassade in België, maar deze weigert om dit schriftelijk te bevestigen. Zijn vals Senegalees paspoort heeft hij verworven op basis van een vals verblijfsdocument en uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat dit een gekende modus operandi is onder Syrische staatsburgers. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar Senegal aangezien hij er riskeert te worden gearresteerd wegens het gebruik van een vals paspoort. Gezien de weigering van de ambassade dient de objectieve informatie te worden aanvaard als bewijs en dient de bestreden beslissing te worden hervormd, eerder dan dat men blijft aandringen op het leveren van een negatief bewijs. Verder bevraagd licht verzoeker nog toe dat zijn Senegalese documenten ten gevolge van de manier van werken in Senegal ten onrechte vermelden dat hij is geboren in Dakar, waar hij zelfs nog nooit is geweest, dat zijn ex-echtgenote en zijn dochter thans nog in Senegal verblijven, ook met valse verblijfsdocumenten, en dat hij erg lijdt onder de situatie. Hij is totaal geblokkeerd en kan nergens naartoe; met zijn Syrisch paspoort kan hij immers geen visum verkrijgen.”

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer, samen met een kopie van een proces-verbaal van de Senegalese gerechtelijke politie van 5 april 2023. Hieruit blijkt dat zijn echtgenote op 6 maart 2023 werd gehoord in het kader van haar verzoek om haar Senegalese geboorteakte te annuleren. Er wordt slechts de eerste pagina van het proces-verbaal voorgelegd.

5. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij

voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Daar voormeld artikel de omzetting vormt van artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU, kan hierbij nuttig worden verwezen naar rechtspraak van het Hof van Justitie dat verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

Het Hof wijst er verder op dat richtlijn 2013/32/EU geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU.

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk kunnen doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk kunnen doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter

wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

In het kader van zijn vorig beschermingsverzoek stelde de Raad samen met de commissaris-generaal in het arrest nr. 219 427 van 3 april 2019 reeds vast dat er duidelijke aanwijzingen zijn dat verzoeker over een authentiek Senegalees paspoort beschikt en dienvolgens Senegalees onderdaan is. Aan verzoekers bewering dat het om een vals Senegalees paspoort gaat, werd geen geloof gehecht. Verzoekers nood aan internationale bescherming werd daarom getoetst ten opzichte van Senegal en er werd niet ingegaan op zijn vrees voor vervolging ten aanzien van Syrië.

In het kader van zijn huidig derde verzoek wijst verzoeker op het schrijven van de Senegalese autoriteiten van 11 juni 2019 in antwoord op zijn verzoek tot afgifte van een certificaat van niet-verkrijging van de Senegalese nationaliteit ('certificat de non acquisition de la nationalité sénégalaise'). Hij houdt voor dat dit schrijven bevestigt dat de nationaliteit wordt bewezen door een certificaat van Senegalese nationaliteit ('certificat de nationalité'), een document dat hij in het verleden reeds heeft voorgelegd. Hij gaf hierover toen aan dat het om een vals certificaat ging, wat door de Raad ook aangenomen werd, maar hij kon evenwel niet overtuigen dat op basis van dit valse 'certificat de nationalité' een authentiek paspoort werd aangemaakt door de Senegalese autoriteiten en dat het paspoort derhalve ook vals is. De Raad herneemt in deze wat reeds omstandig werd geoordeeld in het arrest nr. 219 427 van 3 april 2019, dat kracht en gezag van gewijsde geniet, met name: *"2.6.2. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij enkel over de Syrische nationaliteit beschikt en dat hij niet tevens de Senegalese nationaliteit bezit. Nochtans zijn er duidelijke aanwijzingen dat verzoeker over een authentiek Senegalees paspoort beschikt en dienvolgens Senegalees onderdaan is. Verzoeker beweert dat het een "echt" vals paspoort betreft, waarmee hij bedoelt dat het een op basis van valse gegevens en documenten authentiek paspoort aangemaakt door de Senegalese autoriteiten is, doch slaagt er niet in de Raad hiervan te overtuigen*

Verzoeker verwijst naar het door hem bijgebrachte certificat de nationalité, op basis waarvan volgens hem zijn paspoort werd uitgereikt en waarin wordt gesteld dat hij Senegalees is omdat hij in Senegal geboren is en ook zijn vader in Senegal geboren is, hetgeen wordt tegengesproken door de voorgelegde Syrische documenten. De gegevens vermeld op het certificat de nationalité zijn dus niet correct en dit is derhalve een vals document, aldus verzoeker. De Raad merkt te dezen vooreerst op dat verzoeker slechts een kopie, namelijk een foto van het certificat de nationalité, neerlegt waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De Raad gelooft verzoeker overigens waar hij stelt dat het een vals document betreft. Het is de Raad immers volstrekt onduidelijk waarom een rechtbank zou hoeven te attesteren dat iemand Senegalees door geboorte is, en dan nog pas wanneer de persoon in kwestie de leeftijd van 51 jaar heeft bereikt. Een Senegalees door geboorte beschikt immers van kinds af aan over de nodige documenten zodat geen tussenkomst van een rechtbank vereist is om een Senegalees paspoort te kunnen verkrijgen. Het is bovendien evident dat de rechter geenszins op basis van de in het certificaat vermelde doch niet bestaande documenten tot het besluit is kunnen komen dat verzoeker in Senegal geboren is uit een vader die eveneens in Senegal geboren is. Uit de door verzoeker voorgelegde documenten immers blijkt dat hij, noch zijn vader in Senegal geboren is zodat er van hen vanzelfsprekend geen Senegalese geboorteaktes voorhanden zijn. Aan het certificat de nationalité kan dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde worden verleend. Verzoeker toont echter op geen enkele wijze aan dat dit document werkelijk de basis vormde voor de aanvraag en opmaak van zijn Senegalees paspoort. De versie van de feiten zoals in het verzoekschrift wordt geschetst, namelijk dat het een authentiek paspoort betreft dat door de Senegalese autoriteiten werd aangemaakt op basis van valse gegevens en documenten, wordt door de Raad bovendien volstrekt ongeloofwaardig geacht aangezien de Senegalese autoriteiten bij het aanmaken van het paspoort makkelijk zouden kunnen achterhalen dat de gegevens in het certificat de nationalité onjuist zijn of dit document een vervalsing betreft. Verzoekers stelling dat het paspoort een authentiek paspoort betreft dat werd aangemaakt op basis van een vals certificat de nationalité, wordt overigens door hem zelf onderuit gehaald waar hij op pagina 15 van het verzoekschrift opmerkt dat het paspoort werd afgeleverd slechts 18 dagen na de zogezegde toekenning van de nationaliteit en hierbij aangeeft dat dit "ongeloofwaardig – onmogelijk" is. Gelet op het voorgaande, rijst dan ook het vermoeden dat verzoeker in werkelijkheid de Senegalese nationaliteit heeft verworven op basis van een andere grond, zoals bijvoorbeeld zijn langdurig verblijf in het land, en hij thans, na confrontatie met een negatieve beslissing, bewust een vals document neerlegt teneinde de nodige twijfel te zaaien omtrent zijn dubbele nationaliteit.

Verzoekers stelling in het verzoekschrift dat het om een authentiek paspoort zou gaan dat echter werd afgeleverd op basis van een vals certificat de nationalité, staat overigens haaks op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij liet optekenen dat hij een vals paspoort onder zijn identiteit liet opmaken door de smokkelaar tegen betaling van 2000 dollar (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 10). In

deze versie van de feiten is het de Raad echter volstrekt onduidelijk waarom hij bij het laten aanmaken van een vals paspoort ook een vals document van Senegalese nationaliteit zou nodig hebben. De Raad merkt hierbij nog op dat uit het paspoort blijkt dat verzoeker onder andere in juni-juli 2014 naar China reisde met het Senegalees paspoort, dat hij in januari 2014 met dit paspoort Senegal verliet, hiermee naar Egypte reisde, en dat hij hiermee ook verschillende reizen naar Ivoorkust ondernam in mei, juni en juli 2014. Dat verzoeker zijn Senegalees paspoort gebruikt heeft om in 2014 naar China, Egypte en Ivoorkust te reizen, valt echter op geen enkele wijze te rijmen met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat het een vals paspoort betreft dat hij liet aanmaken voor zijn reis naar Europa. Verzoeker ontving zijn Schengenvizum immers pas op 10 december 2014. De Raad acht het bovendien volstrekt ongeloofwaardig dat de grensautoriteiten van Senegal, China, Egypte én Ivoorkust geen van allen zouden hebben opgemerkt dat het om een vals paspoort zou gaan. Dat het paspoort in kwestie een door de smokkelaar vervalst paspoort zou zijn, zoals verzoeker beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud, kan dus geenszins in redelijkheid worden aangenomen. Over een reis naar China repte verzoeker bovendien met geen enkel woord tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Dit bevestigt dus opnieuw de vaststelling dat verzoeker de Belgische autoriteiten doelbewust poogt te misleiden. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zijn vals Senegalees paspoort niet kon voorleggen omdat de smokkelaar het na aankomst in Spanje van hem afnam en dat hij niet weet wat er nadien met de smokkelaar gebeurde (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 11), hetgeen niet strookt met zijn verklaringen op pagina 15-16 van het verzoekschrift dat de smokkelaar het valse paspoort 'later' aan zijn familie in Senegal heeft teruggegeven. Verzoekers wisselende verklaringen bevestigen het vermoeden dat hij doelbewust documenten achterhield tijdens zijn asielprocedure en geen zicht wenst te bieden op zijn werkelijke situatie. Verzoeker laat overigens tot op heden na zijn origineel Senegalees paspoort voor te leggen doch brengt slechts een kopie bij van een aantal pagina's van dit paspoort, waardoor niet uit te sluiten valt dat hij nog andere informatie vervat in het paspoort poogt te verhullen.

Bovendien kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing nog wordt overwogen als volgt: "Er zijn vervolgens duidelijke aanwijzingen dat u effectief over een geldig en authentiek Senegalees paspoort beschikt. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat u op 10 december 2014 via het Spaans consulaat in Dakar een Schengenvizum voor vijftien dagen verkreeg op basis van professionele redenen. Het vizum werd aangevraagd middels een Senegalees paspoort onder uw identiteitsgegevens (zie 1355.txt, toegevoegd aan het administratief dossier). U verklaart weliswaar dat het om een vals Senegalees paspoort ging en dat de smokkelaar alle geplogenheden voor u heeft geregeld, maar die uitleg is geenszins geloofwaardig. Om te beginnen zijn uw verklaringen omtrent uw visumaanvraag ongeloofwaardig. U verklaart dat u van de smokkelaar een paspoort en een visumdossier werd toegestopt waarmee u zich persoonlijk bij het Spaans consulaat moest aanbieden in het kader van de visumprocedure (zie CGVS, p. 4, 10). De aanvraagprocedure voor een Schengenvizum verloopt volgens een geijkte procedure en vereist dat u aan de voorwaarden voldoet zoals geformuleerd in artikel 14 van de visumcode (zie Landeninformatie, visumcode). Bij het indienen van de aanvraag en bij het binnenkomen van de Europese unie bestaat de kans dat u hier over zou worden bevraagd. Er mag dus redelijkerwijs worden verwacht dat u op de hoogte was van de inhoud van het visumdossier. Dat was volgens u niet het geval: u heeft het dossier zelfs niet ingekeken. U beweert dat de smokkelaar liet optekenen dat u een eigen bedrijf had maar u weet niet welk soort bedrijf het was of hoe het bedrijf heette. Evenmin weet u wie uw borgpersoon in Spanje was. Er zou een som geld aan de kant gezet zijn als borg maar u weet niet over welke som het ging en bij welke bank het geld was ondergebracht. Daarnaast kan u niets over de reisverzekering vertellen. Volgens u zou de smokkelaar dit in orde hebben gebracht, samen met de boeking van het hotel en het boeken van de vliegtickets (zie CGVS, p. 10). Uw beweerde onwetendheid doet de nodige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Die twijfels worden versterkt door uw twijfelachtige verklaringen omtrent uw reis naar Europa. Zo kan u niet uitleggen waarom de smokkelaar het nodig achtte om u bij uw reis naar Europa te vergezellen en op die manier het risico te lopen bij een eventuele controle te worden onderschept. Hiermee geconfronteerd houdt u het er bij dat hij 'iets te doen had in Europa'. Na aankomst zou u hem het uitstaand bedrag hebben betaald, waarna hij het Senegalees paspoort in beslag nam en verdween. Dergelijke gang van zaken is in de geschetste context niet geloofwaardig en onderstreept het vermoeden dat u wel degelijk over een authentiek Senegalees paspoort beschikt. U legt niet het minste begin van bewijs voor om het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen hieromtrent teniet te doen." De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de Raad te overtuigen dat het door hem gebruikte Senegalees paspoort, waarmee hij meerdere reizen ondernam en ook een Schengenvizum bewaart, een vals dan wel een frauduleus verkregen authentiek paspoort zou zijn. Het komt de Raad niet toe te speculeren waarom het paspoort verkeerdelijk Dakar vermeldt als verzoekers geboorteplaats. Verzoekers ongeloofwaardige, tegenstrijdige en wisselende verklaringen over dit paspoort en

zijn manifest gebrek aan medewerking om een duidelijk zicht te bieden op zijn verblijfssituatie en statuut in Senegal indachtig, kan dit loutere feit naar het oordeel van de Raad echter op zich niet volstaan om aan te tonen dat er fraude gepleegd werd bij het aanvragen en/of afleveren van zijn paspoort. Verzoeker merkt in het verzoekschrift nog op dat zijn paspoort op 27 oktober 2018 is komen te vervallen. Aangezien hem op 28 oktober 2013 door de Senegalese autoriteiten een paspoort werd afgeleverd, hetgeen noodzakelijkerwijze impliceert dat deze autoriteiten hem als onderdaan beschouwen, en hierbij geen fraude aan het licht is gekomen, kan echter niet worden ingezien waarom verzoeker thans geen hernieuwing van zijn paspoort zou kunnen bekomen. De in het verzoekschrift geuite vrees dat een aanvraag tot hernieuwing van zijn paspoort zou kunnen leiden tot onthulling van de fraude die werd gepleegd bij het verkrijgen van zijn paspoort in 2013 en dat hij om deze reden vervolgd kan worden, is in het licht van het voorgaande geenszins overtuigend.

(...)

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, acht de Raad het niet geloofwaardig dat verzoeker naast de Syrische niet tevens over de Senegalese nationaliteit beschikt. Hij dient in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden. Verzoeker maakt echter op generlei wijze aannemelijk dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Senegal, noch dat hij in geval van terugkeer naar Senegal een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/3, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Immers, zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, beroept verzoeker zich louter op het verlopen van zijn werkvergunning om zijn vertrek uit Senegal te motiveren. Hij haalde geen bijkomende redenen aan voor zijn vertrek (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 9). Het hoeft echter geen betoog dat verzoeker, het voorgaande indachtig, geenszins overtuigt. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde vrees in Senegal te worden vervolgd omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf, namelijk het bezitten en gebruiken van een valselijk bekomen Senegalees paspoort, herhaalt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou het door hem gebruikte Senegalees paspoort, waarmee hij meerdere reizen ondernam en ook een Schengenvizum bewam, een vals dan wel een frauduleus verkregen authentiek paspoort zijn. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Senegal zou hebben gekend of zal kennen. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat de situatie in Senegal in het algemeen en in Dakar in het bijzonder beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.” (RvV 3 april 2019, nr. 219 427, p. 14-19). Het cassatieberoep dat tegen dit arrest werd ingesteld werd niet-toelaatbaar verklaard (RvS 11 juli 2019, nr. 13.415 (NTB)).

De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodig elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Dit neemt niet weg dat de verwerende partij, in casu het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS), tot taak heeft om de relevante elementen van het verzoek, dit zijn de feiten en omstandigheden, in samenwerking met de verzoeker te bepalen en beoordelen. Concreet houdt deze op het CGVS rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, het CGVS actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven, waarbij het CGVS mogelijkerwijze gemakkelijker toegang heeft tot bepaalde soorten documenten (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, pt. 48; HvJ 22 november 2021, C-277/11, pt. 65-66).

Het is dus in de eerste plaats aan de verzoeker zelf om aannemelijk te maken dat een authentiek bevonden paspoort op frauduleuze wijze is verkregen. In het kader van een volgend beschermingsverzoek, quod in casu, moet worden nagegaan of er nieuwe elementen en bevindingen voorhanden zijn die van die aard zijn dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere beoordeling in het kader van zijn vorige beschermingsverzoek en de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

De vraag of een dergelijk paspoort op frauduleuze wijze is verkregen, is een vraag die, eventueel mede op basis van bij de vreemdeling bekende feiten en omstandigheden over het verkrijgen daarvan, bij uitstek kan worden beantwoord door de autoriteiten van het land dat het paspoort heeft afgegeven. De Raad is daarom van oordeel dat in deze gevallen van verzoeker mag worden verwacht dat hij alles doet waar hij redelijkerwijs toe in staat is om van die autoriteiten een verklaring te verkrijgen waaruit blijkt of zij het betreffende paspoort aanmerken als rechtsgeldig afgegeven en/of de vreemdeling als hun onderdaan beschouwen. Dit kan verzoeker vanuit België bijvoorbeeld doen door contact op te nemen met de diplomatieke vertegenwoordiging van het land dat het paspoort heeft afgegeven. Hierbij mag van verzoeker worden verwacht dat hij de wijze waarop hij dat contact heeft gelegd, en de reactie van de autoriteiten, zo veel mogelijk schriftelijk vastlegt.

Ook mag worden verwacht dat de vreemdeling contact zoekt in een voor het land dat het paspoort heeft afgegeven gangbare taal, de door de betreffende autoriteiten voorgeschreven procedures volgt, de gevraagde informatie verstrekt en zo nodig rappelleert. Als een vreemdeling onvoldoende moeite heeft gedaan om een verklaring, als hiervoor bedoeld, van de autoriteiten te verkrijgen, mag ervan worden uitgegaan dat de vreemdeling de nationaliteit heeft die op het paspoort is vermeld.

In dit geval heeft verzoeker op 14 mei 2019 contact opgenomen met de Senegalese overheden en legt hij een schrijven neer van de Senegalese autoriteiten van 11 juni 2019 in antwoord op zijn verzoek om de aflevering van een certificaat van niet-verkrijging van de Senegalese nationaliteit ('certificat de non acquisition de la nationalité sénégalaise'). Tevens brengt hij een attest van indiening ('attestation de depot') bij afgeleverd op 27 juni 2023 door de Senegalese ambassade in België waarmee hij wil aantonen dat hij visumplichtig is en derhalve niet over de Senegalese nationaliteit beschikt.

Als de autoriteiten van het land dat een paspoort heeft afgegeven bevestigen dat een vreemdeling dat paspoort op rechtmatige wijze heeft verkregen of de op dat paspoort vermelde nationaliteit heeft, mag worden uitgegaan van die nationaliteit. Als zij ontkennen dat de vreemdeling het paspoort op rechtmatige wijze heeft verkregen of dat hij de op dat paspoort vermelde nationaliteit heeft, kan op basis van het paspoort niet worden uitgegaan van die nationaliteit.

In het verkregen antwoord van de Senegalese autoriteiten van 11 juni 2019 wordt echter niet meer vermeld dan dat certificaten van niet-verkrijging van de Senegalese nationaliteit niet worden afgeleverd. Vervolgens worden de 4 manieren om de Senegalese nationaliteit te verkrijgen/verwerven uiteengezet (huwelijk met een Senegalees, naturalisatie, naturalisatie van vader of moeder, adoptie door een Senegalees) en gesteld dat indien verzoeker zich niet in deze vier gevallen bevindt, hij de Senegalese nationaliteit niet verkregen heeft. Hiermee wordt niet bevestigd noch ontkend dat verzoeker over de Senegalese nationaliteit beschikt. Bovendien brengt verzoeker de vraag niet bij die aan de oorsprong ligt van het verkregen antwoord. De Raad heeft aldus geen zicht op de inhoud van verzoekers vraag. Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom verzoeker dit document dat reeds dateert van juni 2019 pas bij zijn huidige beschermingsverzoek van 21 oktober 2022 neerlegt. Het is verder opvallend dat het antwoord van de Senegalese overheden gericht wordt aan verzoeker met vermelding van een adres in Dakar.

Wat betreft het attest van indiening afgeleverd op 27 juni 2023 door de Senegalese ambassade licht de Raad in voormelde beschikking als volgt toe: *"Daargelaten dit een loutere kopie betreft, kan uit dit certificaat echter niet meer blijken dan dat verzoeker geboren is in Syrië, in België verblijft en in oktober 2022 naar hun kantoor kwam om een visum voor kort verblijf in Senegal aan te vragen. Uit deze loutere aanvraag kan niet blijken dat hij daadwerkelijk visumplichtig is en hij niet tevens over de Senegalese nationaliteit beschikt. Temeer verzoeker geen antwoord aanlevert van de Senegalese ambassade in België op zijn visumaanvraag."* Verzoeker brengt ter terechtzitting geen elementen bij die hierover anders doen denken. Het attest doet niet meer dan bevestigen dat verzoeker zich heeft aangemeld bij de Senegalese ambassade in Brussel om een aanvraag voor een visum kort verblijf in Senegal in te dienen. Verzoeker brengt nog steeds geen antwoord bij op zijn visumaanvraag.

Vermits uit de voorgelegde stukken van de Senegalese autoriteiten geen ontkennen of bevestiging van verzoekers Senegalese nationaliteit kan worden afgeleid, dringt een integrale geloofwaardigheids-beoordeling zich op waarbij het beschermingsverzoek moet worden beoordeeld aan de hand van alle relevante omstandigheden, de door verzoeker overgelegde documenten en algemene informatie, alsook de verklaringen van verzoeker.

In het kader van zijn vorig beschermingsverzoek werd onder meer vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote doelbewust trachtten de Belgische autoriteiten te misleiden door valse verklaringen af te leggen met betrekking tot hun verblijf in Senegal, dat verzoeker niet aantoonde dat het door hem voorgelegde valse certificaat van de Senegalese nationaliteit werkelijk de basis vormde voor de aanvraag en opmaak van zijn Senegalees paspoort, dat verzoeker wisselende verklaringen aflegde over de opmaak van het Senegalees paspoort en de reizen die hij ermee maakte, dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn verkregen Schengenvisum op basis van het beweerde vals Senegalees paspoort, dat hij twijfelachtige verklaringen aflegde omtrent zijn reis naar Europa, dat verzoeker in aanmerking komt om de Senegalese nationaliteit te verwerven en dat het ongeloofwaardig is dat hij nooit stappen zou hebben ondernomen om de Senegalese nationaliteit te verwerven, dat zijn echtgenote vrijwillig naar Senegal is teruggekeerd, zij schijnbaar zonder problemen Senegal kon in- en uitreizen én er bovendien makkelijk een verblijfsvergunning kon verkrijgen.

Daarenboven laat verzoeker overigens nog steeds na zijn origineel (zgn. vals) Senegalees paspoort voor te leggen maar brengt hij slechts een kopie bij van een aantal pagina's van dit paspoort, waardoor nog steeds niet uit te sluiten valt dat hij nog andere informatie, vervat in het paspoort, poogt te verhullen en dus doelbewust documenten achterhoudt om geen zicht te bieden op zijn werkelijke situatie.

Verzoekers ongeloofwaardige, tegenstrijdige en wisselende verklaringen over dit paspoort en zijn manifest gebrek aan medewerking om een duidelijk en correct zicht te bieden op zijn nationaliteit(en) alsook zijn verblijfssituatie en statuut in Senegal indachtig, kunnen de voorgelegde stukken van de Senegalese autoriteiten, gelet op hun inhoud, geen nieuw licht werpen op het eerdere oordeel van de Raad in arrest nr. 219 427, met name dat niet wordt aangetoond dat er fraude werd gepleegd bij het aanvragen en/of afleveren van verzoekers Senegalese paspoort en dat hij derhalve niet over de Senegalese nationaliteit beschikt. Zoals reeds in de voormelde beschikking toegelicht, tonen deze stukken nog steeds niet aan dat het door verzoeker voorgelegde valse certificaat van Senegalese nationaliteit werkelijk de basis vormde voor de aanvraag en opmaak van zijn Senegalees paspoort.

Het loutere gegeven dat paspoortfraude zich voordoet in Senegal, zegt op zich niets over de concrete omstandigheden waarin verzoeker aan zijn Senegalees paspoort geraakte, laat staan dat het daarover enig uitsluitel geeft gezien zijn ongeloofwaardige, tegenstrijdige en wisselende verklaringen; noch schept het enige duidelijkheid in verband met zijn nationaliteit(en) alsook zijn verblijfssituatie en statuut in Senegal. In de bijgebrachte landeninformatie wordt overigens geen melding gemaakt van verzoeker persoonlijk. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat het voorleggen van deze artikels niet verklaart waarom verzoeker in zijn vorige verzoeken doelbewust een document achterhield en geen zicht bood op zijn werkelijke situatie.

Uit het proces-verbaal van de Senegalese gerechtelijke politie van 5 april 2023 blijkt dat verzoekers ex-echtgenote werd gehoord in het kader van haar verzoek om haar Senegalese geboorteakte te annuleren. Daarbij liet de ex-echtgenote van verzoeker optekenen dat haar Senegalees paspoort in 2008 zou zijn opgemaakt op basis van een valse geboorteakte en dat zij vier maanden daarna werd geconvoceerd door de rechtbank van Dakar die haar liet weten dat zij een vals paspoort had en dat de maker ervan werd gearresteerd.

De Raad stelt vooreerst vast dat dit proces-verbaal slechts een gedeeltelijke kopie betreft waarvan de authenticiteit en de herkomst bijgevolg niet kunnen worden nagegaan. Kopieën kunnen immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk worden gefabriceerd, zijn gemakkelijk manipuleerbaar en kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt. Er wordt overigens alleen maar de eerste pagina van het proces-verbaal voorgelegd.

Verder is dit proces-verbaal opgesteld louter op basis van de verklaringen van verzoekers ex-echtgenote. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop of het resultaat ervan, noch enige andere informatie zoals de desbetreffende convocaties uit 2008 van de rechtbank van Dakar. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat haar verklaringen inhoudelijk werden onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Dit proces-verbaal strookt bovendien niet met de verklaringen van zijn ex-echtgenote daar in 's Raads arrest nr. 219 427 immers kan worden gelezen dat zij heeft verklaard tot 2012 onafgebroken in Syrië te hebben verbleven. Overigens heeft verzoeker nooit eerder melding gemaakt van de convocaties door een Senegalese rechtbank ten aanzien van zijn ex-echtgenote omwille van een vals paspoort. Verzoeker geeft hierover geen toelichting noch zet hij uiteen hoe, waarom en wanneer hij aan deze partiële kopie van het proces-verbaal is geraakt. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan dit proces-verbaal, dat niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoekers ex-echtgenote, slechts een zeer geringe bewijswaarde worden toegekend. Alles samen genomen kan dit proces-verbaal bezwaarlijk worden beschouwd als een nieuw element dat een ander licht kan werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en kan dit bijgevolg de kans dat verzoeker alsnog in aanmerking komt voor internationale bescherming niet aanzienlijk vergroten.

Alles in acht genomen en in samenhang bekeken, brengt verzoeker derhalve geen nieuwe elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de eerdere beoordeling van de Raad *“dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou het door hem gebruikte Senegalees paspoort, waarmee hij meerdere reizen ondernam en ook een Schengenvisum bewam, een vals dan wel een frauduleus verkregen authentiek paspoort zijn”*.

Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in om met de nieuwe elementen die hij voorlegt de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad, met name dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker naast de Syrische niet tevens over de Senegalese nationaliteit beschikt en dat hij ten aanzien van Senegal geen nood aan internationale bescherming aannemelijk heeft gemaakt, in een ander daglicht te stellen, laat staan om te buigen. Ook de rest van verzoekers betoog ter terechtzitting (*“dat zijn ex-echtgenote en zijn dochter thans nog in Senegal verblijven, ook met valse verblijfsdocumenten, en dat hij erg lijdt onder de situatie. Hij is totaal geblokkeerd en kan nergens naartoe; met zijn Syrisch paspoort kan hij immers geen visum verkrijgen.”*) doet hierover niet anders denken.

Ten overvloede, het is hierbij opmerkelijk dat verzoeker een recent Syrisch paspoort afgegeven te Aleppo op 4 februari 2021 voorlegt alsook een Syrische echtscheidingsakte, uitgegeven op 1 december 2022, terwijl hij verklaart de Syrische overheid te vrezen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

7. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES